

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **V. J.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2016, č. j. 068367/2014/KUSK-DOP/HRO, sp. zn. 068367/2014/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu v Říčanech, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 3. 2014, č. j. 69024/2013-MUR/ORP/504 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č.

361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl žalobcovy námitky a potvrdil záznam 12 bodů v registru řidičů ke dni 7. 8. 2013.

2. Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost podkladů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jež žalobce přiložil k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti jejich záznamu je běžnou správní praxí. Žalobce poukazuje na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřipustné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
3. Žalobce dále namítá, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítá názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat a že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán, a že bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení totiž není dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím; v opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo zvlí správního orgánu. Žalobce souhlasí s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydaná mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrzuje jeho úplnost a správnost. O to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.
4. Konkrétně žalobce namítá, že z pokutového bloku musí být zřejmé, zda došlo k přestupku na soukromém pozemku či na pozemní komunikaci, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle zákona o přestupcích. Dále musí být jasné, k jakému přestupku mělo dojít: z údaje „rychlost v obci“ nebo „R“ není zřejmé, jaký byl v daném místě rychlostní limit, jaká rychlost byla naměřena, zda byla zohledněna odchylka měřicího zařízení a kde přesně k přestupku došlo. Z údaje „pásy“ není jasné, zda je sedadlo bezpečnostním pásem vůbec vybaveno, zda se žalobce tohoto přestupku dopustil za jízdy a jako řidič vozidla, a nikoli jako spolujezdec. Z údaje „telefonování za jízdy“ není patrné, zda řidič držel v ruce telefonní přístroj nebo zda pouze telefonoval za užití tzv. handsfree. Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno. Tyto vady žalobce vytýká pokutovému bloku ze dne 7. 8. 2013, pokutovému bloku ze dne 17. 4. 2013, pokutovému bloku ze dne 9. 8. 2012 a pokutovému bloku ze dne 20. 2. 2012. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, podle něhož je sice v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, avšak i přesto je nezpůsobilý takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. To je podle přesvědčení žalobce právě případ výše uvedených pokutových bloků.

5. Konečně žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení principů dobré správy, a to zejména jde-li o rychlost řízení, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s lhůtami stanovenými zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V situaci, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno až po uplynutí pěti let od dosažení 12 bodů, lze pochybovat o výchovném účinku uložené sankce.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil ve vztahu k pokutovým blokům žádné konkrétní námitky, a to ani před správním orgánem I. stupně, ani v odvolání. V odvolání žalobce pouze poukázal na to, že připadá v úvahu nikoli zcela nemožná verze, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než žalobce. Žalobce o tom však nepředložil žádný důkaz, přestože se v případě zpochybnění přestupku přesouvá důkazní břemeno na něj (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37). Detailní námitky proti jednotlivým pokutovým blokům uvádí až v žalobě, tedy poté, co bylo řízení již koncentrováno.
7. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že předmětem správního řízení je rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Jinými slovy žalovaný byl povinen zkoumat pouze otázku, zda byl záznam bodů proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku a zda byl za jednotlivé přestupky zapsán správný počet bodů. Naopak není oprávněn posuzovat zákonnost a správnost těchto rozhodnutí, neboť ta se u pravomocných rozhodnutí presumuje, nejsou-li soudem zrušena jako nezákonná nebo prohlášena za nicotná. Žalovaný není oprávněn činit si o (ne)zákonnosti rozhodnutí (pokutových bloků) vlastní úsudek, a proto v napadeném rozhodnutí přezkoumal jen to, zda byl zápis bodů proveden na základě pravomocných rozhodnutí a v souladu se zákonem, a také se vypořádal s odvolacími námitkami. Tento postup je zcela v intencích řízení o námitkách, které nepředstavují další řádný opravný prostředek proti jednotlivým pokutovým blokům.
8. Jde-li o žalobcem vytýkané formální vady pokutových bloků, odkazuje žalovaný na prvostupňové rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně pokutové bloky přezkoumal a shledal je způsobilými pro záznam bodů, a na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný vypořádal nekonkrétní odvolací námitky a dospěl k témuž závěru. Klíčové je zejména to, že všechny pokutové bloky žalobce podepsal. Žalobcem předložená rozhodnutí jiných správních orgánů v obdobných věcech nejsou relevantní, neboť se jedná o rozhodnutí v odlišných věcech, která nejsou pramenem práva. K nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí konstatuje žalovaný, že vyřizuje věci podle pořadí, v jakém k němu došly. Délka řízení se odvíjí od počtu podaných odvolání a počtu úředních osob, přičemž zatímco počet podaných odvolání narůstá, počet úředních osob je stále stejný. Konečně žalovaný shrnuje, za spáchání jakých přestupků byl žalobce shledán vinným a poukazuje na jejich závažnost.
9. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Dále žádá náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony.
10. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 13. 8. 2013 správní orgán I. stupně datoval a dne 26. 8. 2013 fikcí žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 7. 8. 2013 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení. Dne 4. 9. 2013 správní orgán I. stupně žalobce vyzval k odevzdání řidičského průkazu; výzva byla žalobci vložena do schránky dne 5. 9. 2013. Dne 16. 9. 2013 požádal žalobce o prominutí zmeškání lhůty a navrácení v předešlý stav, neboť byl v době doručování uvedených písemností na dovolené, jež se

nečekaně prodloužila s ohledem na zranění spolucestujícího. K tomu žalobce doložil dvě čestná prohlášení (své manželky a zraněného spolucestujícího) a námitky proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče s jednovětým odůvodněním, že na pokutových blocích nebyly uvedeny všechny zákonem požadované údaje. Správní orgán I. stupně žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty a navrácení v předešlý stav po předložení cestovní smlouvy usnesením ze dne 14. 10. 2013 vyhověl.

11. Součástí spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků, které si správní orgán I. stupně vyžádal od orgánů, jež je vydaly, a doplnil o ně správní spis. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 21. 2. 2012 se žalobce dne 20. 2. 2012 dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 20. 2. 2012 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem a bydlištěm a číslem občanského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 9:50 hodin v M. na náměstí u kostela a žalobce se jej dopustil tím, že „*řidič nebyl při jízdě připoután bezp. pásem*“. Pokutu ve výši 200 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „B“ pokutového bloku; vše stvrdil svým podpisem. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 10. 8. 2012 se žalobce dne 9. 8. 2012 dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 9. 8. 2012 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem řidičského a občanského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c/1k“ zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 12:05 hodin v Č. v ulici O. u B. a žalobce se jej dopustil tím, že „*řidič nebyl připoután pásy*“. Pokutu ve výši 200 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „B“ pokutového bloku; vše stvrdil svým podpisem. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 19. 4. 2013 se žalobce dne 17. 4. 2013 dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu tím, že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o více než 20 km/h. Podle pokutového bloku ze dne 17. 4. 2013 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem a bydlištěm a číslem řidičského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c/1f3“ zák. č. „361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání označenému „*rychlost v obci 50/92/89*“ došlo v 12:24 hodin na silnici č. I/32 v P. Pokutu ve výši 2 500 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „A“ pokutového bloku; vše stvrdil svým podpisem. Podle oznámení Police České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 11. 8. 2013 se žalobce dne 7. 8. 2013 dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu tím, že za jízdy držel v ruce telefonní přístroj. Podle pokutového bloku ze dne 7. 8. 2013 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem a bydlištěm a číslem řidičského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c/1f) b.3 zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo ve 14:18 hodin v P. v ulici T. u domu č. p. x a žalobce se jej dopustil tím, že „*za jízdy držel v ruce telefonní přístroj*“. Pokutu ve výši 1 000 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „A“ pokutového bloku; vše stvrdil svým podpisem.
12. Po doplnění správního spisu o výše uvedené podklady poučil správní orgán I. stupně žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce svého práva seznámit se s podklady nevyužil, avšak vyjádřil se k nim v tom smyslu, že jsou nekompletní, neboť neobsahují kopie pokutových bloků,

ačkoli tato povinnost vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76. Žalobce dále uvedl, že přestupky nespáchal a ani je spáchat nemohl, neboť v době jejich spáchání se na uvedených místech vůbec nenacházel.

13. Dne 6. 3. 2014 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž námitky zamítl jako nedůvodné a potvrdil záznam 12 bodů ke dni 7. 8. 2013. V odůvodnění uvedl, že přestupek ze dne 29. 7. 2010 byl řešen ve správním řízení, čtyři ostatní přestupky v blokovém řízení. Správní orgán I. stupně si proto vyžádal čtyři pokutové bloky a přešetřil zapsání bodů do registru. Přitom neshledal žádné pochybení. Naopak zjistil, že žalobce všechny pokutové bloky podepsal a převzal jejich části sloužící k pozdějšímu zaplacení pokuty. Zdůraznil, že předmětem řízení o námitkách není přezkum zákonnosti jednotlivých rozhodnutí o spáchání přestupku, neboť ta jsou pravomocná a jako taková nadaná presumpcí správnosti.
14. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 21. 3. 2014 odvolal. V odvolání namítal, že správní orgán I. stupně neúplně zjistil skutkový stav a zejména si neopatřil veškeré podklady, v důsledku čehož se v řízení nepodařilo postavit najisto, že přestupky spáchal právě žalobce. Dále správní orgán I. stupně nesprávně cituje právní předpisy (střídavě pro ně užívá různých zkratk a za zkratkou Sb. píše pouze tečku, ačkoli správně má po této zkratce následovat tečka a čárka) a užívá výrazy, které jsou snad srozumitelné odborníkům, ale nikoli běžnému účastníku řízení.
15. Dne 30. 3. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, v němž stručně shrnul dosavadní průběh správního řízení a uvedl, že neshledal v postupu správního orgánu I. stupně žádné vady. Ten si naopak správně vyžádal pokutové bloky a přezkoumal, zda jsou způsobilými podklady pro záznam bodů. Provedení všech záznamů bylo v souladu se zákonem a počty bodů odpovídají jednotlivým přestupkům. Pokutové bloky obsahují veškeré náležitosti a srozumitelně vymezují protiprávní jednání, právní kvalifikaci a skutková zjištění, přičemž je třeba mít na paměti, že je prostor pro údaje na pokutovém bloku omezen velikostí kolonek a že se vyplňuje v terénu v nikoli ideálních podmínkách; i Nejvyšší správní soud tak připouští strohé a zkratkovité formulace (srov. rozsudek ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Odvolací námitky, které žalobce uplatnil, jsou zcela nekonkrétní (kromě kritiky nesprávného užívání znamének interpunkce, což však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí).
16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s takovým postupem souhlas a souhlas žalobce se presumuje, neboť ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
17. Podle § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li

příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

18. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Žalobce tak nemůže s úspěchem namítat například to, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). Správní orgán I. stupně tudíž postupoval správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádal pokutové bloky (tato jeho povinnost ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76) a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.
19. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015, (dále jen „zákon o přestupcích“). Podle odst. 4 citovaného ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3 nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
20. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spácháním přestupku a s jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem, přičemž konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 zákona o přestupcích) přímo na místě. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 8/2013-58, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku), vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.
21. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 – 81, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek*

blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhouvanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“

22. Žalobce nejprve namítá, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky a odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků pro zápis bodů, a tvrdil, že oznámení od policie o spáchání přestupku je dostatečným dokladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobce mylí. Již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal jednotlivé pokutové bloky, přičemž jejich náležitostmi se i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí stručně zabýval na straně 4. Uvedl, že všechny pokutové bloky obsahují zákonem vyžadované náležitosti, tedy je z nich jasné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil (a to způsobem co do míry obecnosti odpovídajícím zcela obecné odvolací námitce) a dospěl k závěru, že jsou způsobilým podkladem pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Rozhodnutí žalovaného tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání odvolací námitky), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného (pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost) byl také souladný se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky uvedené v bodě 18 až 20). Co do rozsahu přezkumu nespaturuje soud žádný rozdíl v postupu žalovaného a v postupu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který žalobce ilustroval přiložením několika rozhodnutí v obdobných věcech. Tato námitka je proto nedůvodná.
23. Dále žalobce namítá, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Soud proto přezkoumal jednotlivé pokutové bloky, přičemž neshledal důvod odchýlit se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového*

bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost.“

24. Z pokutového bloku ze dne 20. 2. 2012 vyplývá, že žalobce v automobilu registrační značky xx v 9:50 v M. na náměstí u kostela nebyl připoután bezpečnostním pásem. Přestupkové jednání není označeno pouze slovy „neužil BP“, jak tvrdí žalobce, nýbrž celou větou, což je v kontextu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k), resp. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu zcela srozumitelné. Označení příslušných zákonných ustanovení způsobem: „§ 125c/1k“, resp. „§ 6/1a“ pokládá soud rovněž za srozumitelné, jakkoli se nejedná o precizní citaci aplikovaného zákonného ustanovení. Zákon o silničním provozu („č. 361/2000 Sb.“) je označen přesně. Požadavek žalobce, aby pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost Policie ČR, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutového bloku implicitně. Tato úvaha přitom platí i pro další posuzované pokutové bloky, vůči nimž žalobce vznášel totožnou námitku. Označení místa pokládá soud za dostačující, neboť je z něj jasné, kde ke spáchání přestupku došlo (jakkoli je v M. více než jedno náměstí, kostel je v obci pouze jeden – kostel Narození Panny Marie na M. náměstí). Pokutový blok je žalobcem podepsán. Celkově je pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty.
25. Z pokutového bloku ze dne 9. 8. 2012 vyplývá, že žalobce v automobilu registrační značky xx v 12:05 v Č. v ulici Obchodní u obchodního střediska národního podniku Budějovický Budvar nebyl připoután bezpečnostními pásy. Přestupkové jednání není označeno pouze slovy „pásy“, jak tvrdí žalobce, nýbrž celou větou, což je v kontextu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k), resp. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu zcela srozumitelné. Zákon o silničním provozu („č. 361/2000 Sb.“) je označen přesně. Označení místa pokládá soud za dostačující, neboť je z něj jasné, v jaké obci, v jaké ulici a v jaké části této ulice ke spáchání přestupku došlo; požadavek žalobce na vyšší přesnost (kilometráž) pokládá za přehnaný. Pokutový blok je podepsán žalobcem. I tento pokutový blok pokládá soud za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.
26. Z pokutového bloku ze dne 17. 4. 2013 vyplývá, že žalobce v automobilu Ford Transit registrační značky xx v 12:24 v P. na silnici č. I/32 (z čehož je patrné, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci) jel rychlostí 92 km/h, resp. po započtení nepřesnosti měřícího přístroje rychlostí 89 km/h, přestože maximální povolená rychlost v obci je 50 km/h. Přestupkové jednání není označeno pouze slovem „rychlost“, jak tvrdí žalobce, nýbrž „rychlost v obci“, což je v kontextu ustanovení § 125a odst. 1 písm. f) bod 3 a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu srozumitelné. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1f3“, resp. „§ 18/4“ zákona o silničním provozu je rovněž srozumitelná. Ze zkratky „50/92/89“ je v daném kontextu zřejmé, že maximální povolená rychlost v obci byla 50 km/h (to je jasné i z odkazu na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu) a žalobce jel rychlostí 92 km/h. Údaj 89 km/h pak představuje rychlost po zohlednění nepřesnosti měřícího přístroje. Pokutový blok je podepsán žalobcem. I tento pokutový blok soud pokládá za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.
27. Z pokutového bloku ze dne 7. 8. 2013 vyplývá, že žalobce v automobilu registrační značky xx v 14:18 v P. v ulici T. u domu č. x držel za jízdy v ruce telefonní přístroj. Přestupkové

jednání není označeno pouze slovy „telefon za jízdy – řidič“, jak tvrdí žalobce, nýbrž celou větou, což je v kontextu citovaného § 125c odst. 1 písm. f) bod 1, resp. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu zcela srozumitelné. Pokutový blok je podepsán žalobcem. Lze uzavřít, že i tento pokutový blok je tedy způsobilý pro záznam bodů do evidenční karty.

28. Pro úplnost soud dodává, že ze správního spisu vyplynulo, že žalobci bylo nejprve ke dni 7. 10. 2010 zaznamenáno 6 bodů za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích ve znění účinném do 31. 12. 2010, kterého se žalobce dopustil dne 7. 10. 2010 tím, že řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Věc byla projednána správním orgánem I. stupně v přestupkovém řízení. Na výzvu soudu správní orgán I. stupně doplnil správní spis o rozhodnutí ze dne 24. 9. 2010, č. j. 0044821/2010/Dpř.-Šp-499, sp. zn. 53949/2010-MUR/OPE/700, které uvedené skutečnosti potvrzuje. Posléze byly k 3. 11. 2011 žalobci 4 body odečteny v důsledku plynutí času v souladu s § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Následně byly žalobci zaznamenány 3 body kde dni 20. 2. 2012, 3 body ke dni 9. 8. 2012, 3 body ke dni 17. 4. 2013 a 2 body ke dni 7. 8. 2013, čímž dosáhl zákonem stanovené hranice 12 bodů v registru řidičů.
29. Soud shrnuje, že žalobní námitky vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje z roku 2014, konstatuje soud, že v nich Krajský úřad Moravskoslezského kraje hodnotil pokutové bloky po obsahové a formální stránce silně formalisticky. Podle přesvědčení zdejšího soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá pokutové bloky posuzovat rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech lidí před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby i žalovaný – postupující v souladu se zákonem a judikatorní praxí – postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které dosud závěry vyplývající z judikatury nerespektují.
30. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podpisem pokutových bloků aproboval jejich správnost a dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje. Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínka *sine qua non* a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen

bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat. Jakkoli v praxi bude docházet spíše k tomu, že pokud oprávněná osoba zjistí, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení, vůbec pokutový blok nebude vyplňovat, není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, přičemž přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, vůbec mu neporozuměl, anebo měl pochybnosti o správnosti údajů v něm uvedených. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku k zápisu bodů.

31. Žalobce dále namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadami dobré správy, jestliže nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí, přičemž poukazuje na skutečnost, že mezi dosažením 12 bodů a vydáním napadeného rozhodnutí uplynulo pět let. Ze správního spisu soud zjistil, že řízení probíhalo od 26. 8. 2013 (doručení oznámení žalobci) do 8. 4. 2016 (vypravení napadeného rozhodnutí), tedy více než dva a půl roku. Žalobci lze dát za pravdu potud, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu byly podstatně překročeny, tedy rozhodnutí nebylo vydáno ve 30 dnech, resp. ve složitějších věcech v 60 dnech od zahájení řízení. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce. Soud podotýká, že nebyl-li žalobce v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl žalobce podat žalobu na ochranu proti nečinnosti.
32. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

34. Výrokem III. soud žalobci podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů vrátil přeplatek na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč vzniklý dvojí úhradou poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku (žalobcem i jeho zástupcem).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. března 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu